

Ébredések

Az emberi lélek nem csak akkor merül mély álomba, ha az agyi aktivitás görbéi jelzik azt. Létezik éber álom is, amikor a test jár-kelel, beszél, a többi ember számára látszólag él és mozog, de a testbe zárt lélek valójában dermedt álomba zuhanva szemléli mindazt, ami történik vele.

Sokszor láttam már ilyen lelkeket, akik zombiként vergődve, cseppnyi életenergiára szomjazva várnak, fakó tekintettel, a mókuserék kíméletlen fogaskerekein fenn akadva ismétlik lidérces mantráikat. Aztán időnként felébrednek. Ilyenkor színnel telnek meg a fények, erővel az izmok, csengéssel a hangok, friss, tette kész, teremtő energiák áramlanak.

Alain Delon. Ő jutott eszembe róla mindig. Még így korosodva is. Húsz éve ismerem. Nem láttam máshol, csak az asztal túloldalán havonta, kéthavonta, félévente, ahogy a szüksége hozta. Pályája nagy váltásainál találkoztunk. Mérnök ember. Nem volt elveszett sosem, ha egy út lezárult előtte, mindig talált másikat. Szerencsésebb időkben sok embert irányított, jó pénzt keresett, ahogy mondta, futott a szekere. Aztán úgy 50-en túl valami történt. Minden úton akadályok tornyosultak, az irányok összekuszálódtak, elveszett, kicsúszott a lába alól a talaj.

Akkor láttam őt dermedt álomba zuhanni.

Ahogy a halott fején tovább nő a haj, a szőr, úgy változott sima, nemes arca szakállas, torzonborz manóvá.

„A feleségem tart el! Még azt a nyomorult segélyt se kapom, amiből csak a halálnemet lehet megválasztani: éhen halni vagy megfagyni! Adjon valami munkát! Bármit elvállalok.”

Valahogy a bármi semmi volt. Gépészként lemaradt a kortól, új gyárak, új technológiák jöttek, amikhez ő nem ért, és „csak nem egy taknyos fiatal kölyök fogja elmagyarázni!”

A valóság egyre távolodott, a vergődő lázálom egyre közelebb jött hozzá.

„Bármit! Igen! Valahol keresnek pultost, ahhoz nem kell képesítés!” És ő különben is ért az italokhoz!

Ezt már nem kellett bizonygatnia. Alain Delon-szerű vonásai fellazultak, éles, kék szeme elhomályosult, testének acetonos kipárolgása rossz szellemként bolyongott utána.

Amint visszatért, láttam rajta, hogy nagy sérelem érte.

„A főnök! Kidugta a fejét nagy kegyesen, és amikor meglátott, szó szerint ezt mondta nekem: Beszarok! Egy húszéves lányt keresek! És magát tudták küldeni?”

Nehezen sikerült megnyugtatnom, hogy ez nem róla szól, ne vegye úgy a szívére, majd találunk mást, ami inkább neki való.

Hamarosan akadt is, de nem örült neki, sőt, tajtékozott.

„Közfoglalkoztatás? Legyek éhbérért rabszolga? Kukázzak vagy söpörjem az utcákat az egyetemi diplomámmal? Amíg húztam az igát, mint a barom, adóztam tisztességesen, addig jó voltam. És most csak ennyit tudnak ajánlani? Majd én elmagyaráznom a nagyokosoknak ott fenn, hogy milyen is az élet!”

Kiabált, és hadonászott, nem akart megérteni semmit, mintha lidérces álmában menekült volna valami végzetes szörnyűség elől.

„Nem is hiszi, hogy most milyen szívesen összehoznám velük!”

Érti a szavakat. Dúhe pillanatra lecsillapul.

Szelíden folytatom: „Nem, nem kell szemetet szednie, és ez csak átmeneti időszak, amíg nincs más lehetőség, de bármikor találhat jobbat! Majd hívom, segítek.”

Pár hét elteltével utána érdeklődtem. Kiváló munkavezetőnek mondták, aki megbízható, jól bánik az emberekkel, és külön dicsérték, hogy még a napi adminisztrációt is pontosan végzi.

Fél év múlva jött legközelebb. Kérték, hogy maradjon tovább. Elvállalta.

„Nem is olyan rossz, legalább értelmes munka.” A régi utcájában építik a járdát. Oda már nagyon hiányzott. Ha esőnap van, akkor nem kell ott maradni, máskor is az a lényeg, hogy a napi munka kész legyen, utána, ha nincs hiba, haza lehet menni. Ezzel biztatja az embereit is. Így ki-ki megtalálja a számítását.

Az arca sima, borotvált, a szeme visszakapta régi fényét, minden mozdulatán érződik az ébredés utáni friss energia. Örülök, és mégsem.

A felgyorsult világ a munkahelyeken még nagyobb sebességre kapcsol, mindig van gyors parancs, amit azonnal és pontosan és tévedhetetlenül kell végrehajtani.

Akkor épp egy oktatót kellett találni, aki a kisgépkezelő tanfolyamra irányított emberek felkészítését végzi. Holnaptól. Ember kell. Most kell.

A szigorú iskolák megtanítják, hogy vannak dolgok, amiket akkor is tudni kell, hogy ha álomból felébresztenek.

Az éter hullámain kerestem az embert, aki kell. „Pont most, pont ez, éppen nem alkalmas.”

Alázatos, szelíd, könyörgő hangok váltakoztak ércesebb, követelődző, pattogó hangokkal.

Sorra került Alain Delon is.

„Hogy hagyjam ott a közmunkát? Hogy még ez se legyen? Ha innen elmegyek, rögtön találnak mást a helyemre, utána még a segélyt se kapnám. És különben is, én nem értek a motorfűrészhez! Nem dolgoztam vele soha.”

„Kérem, gondolja át! Maga mérnök, egy éjszaka alatt elolvassa és megtanulja azt az egész könyvet, amiből oktathat. Én Önt ajánlom erre a feladatra.”

A sokadik volt, akinek felkínáltam a munkát. Az ilyen-olyan elutasítások után mindenkit elengedtem. Segíteni csak annak lehet, aki nyitott lélekkel fogadja.

Őt győzködtem. Nem csak a feladat miatt. Éreztem benne azt az erőt, ami valami új kezdetéhez kell. Ráment egy délutánom, hogy megszerezsem azt a bizonyos könyvet, amit este végül magával vitt.

Reggel jött. Elvállalja. Csupa izgalom, mintha nem is tanítani kezdene, hanem vizsgázni menne.

Eltelt pár hónap, nem jelentkezett, meg is feledkeztem róla.

Aztán egy nap leült elém az egyes sorszámmal, vasalt ingben, nyakkendőben, a frissen borotvált férfi illatát árasztva, Alain Delon legjobb formáját idézve. Ragyogott a szeme, és erős, jó energiákat árasztott.

Csak beköszönni jött, aztán siet is dolgára. A tanítás nagy élmény volt neki. „ Igaza volt, tényleg meg tudtam csinálni. Ezt nekem találták ki. Sose gondoltam volna, hogy oktatóként fejezem be a pályámat, és hálás vagyok, hogy erre lehetőséget kaptam. ”

Minden tanfolyama sikeres véget ért.

A fizetéssel is elégedett volt, bizonyosan a várakozását túlszárnyalóan. Kicsit panaszkodott ugyan, hogy saját kocsival kell járnia a megyét, és a költségtérítést mindig később kapja meg, de arra kért, ha lesz még ilyen máshol is, máskor is, akkor csak szóljak neki.

Az a pár év, amíg tanított, az volt az ő hattyúdala. A képzést néhány év múlva átalakították, már nem őt alkalmazták.

Ismét jött segélyre, de már rutinosan intézte dolgait, nem dermesztette meg lelkét a jövőtől való félelem.

Néha nem jelentkezett, ilyenkor felhívtam, mi van vele. „Bocsánat, csak kiment a fejemből. Segíték a lányoméknak a házépítésben.” S jött azonnal, elevenen, fegyelmezetten.

Utolsó találkozásunk a hivatalban. Születésnapja van, holnaptól nyugdíjas lesz. Meséli, mi lesz a program, mutatja a hintát, amit az unokáinak készített válogatott anyagokból, nagy gondossággal.

Ez a napom jól kezdődött. A lelkemet bizsergető érzés nem a reggeli kávétól való.

Hallgatom terveit, nézem kétség kívül boldog arcát, és körülöttem egy percre színnel telnek meg a fények, erővel az izmok, csengéssel a hangok, friss, tette kész, teremtő energiák áramlanak.